

(המשך מעמוד 23)

תי הגיונית. חששו מפירסום ודרשו את פטוריו של קצין הבטחון? לדני עמית היה על כך הסבר משלו: "בהתחלה דיברו כל עובדי הסופרמרקט על הפרשה בגלוי. רק אחר-כך הפיץ מיר שהו שמועה כאילו האנשים הקרובים ל- אותו חבריכנסת יתקמו במי שידבר. אם ראו שהוא מקורב גם לפנתרים. האנשים קיבלו פחד".

כזה היה המצב ביום השישי האחרון. כאשר כתב העולם הזה אריק לביא וצלם המערכת, ישראל סימיונסקי, הגיעו לסוף פרמקט כדי לשחזר את פרשת הח"כ והמרק.

יו קודם לכן, כאשר ביקרו במקום, האירו להם העובדים פנים ואף שיתפו

סגן המנהל של הסופרמרקט בכיכר דיונוף, אהרון פרטר, ששיחרר את הח"כ ללא כל פטולה אחרי שנתפס, הוא גם שציווה על הטובדים להתנפל על כתבי העולם הזה.

עימם פעולה. כאשר חזרו ביום שישי כדי להשלים צילום שלא עלה יפה, השתנתה האווירה במקום כליל. כאשר נכנסו השניים למקום הוועק ל- מקום סגן מנהל החנות, אהרון פרטר, שי דרש מהצלם להפסיק לצלם מיד. עוד

נות המשתוללים. צרו על הדלת כשהם מבקשים שוב לפגוע בעיתונאי. כאשר הצליח הכתב להתחמק מידים הוא מיהר להועיק מיטטרה למקום.

המיטטרה עצרה ארבעה מעובדי החנות ואת סגן מנהל הסופרמרקט. כולם נלקחו לתחנת המיטטרה לגביית עדויות. תוך זמן קצר הגיעו למקום גם אשר גיבס, מנכ"ל אגודת הצרכנים וצבי וינטראוב, מנהל הסופרמרקט בכיכר דיונוף. הם מסרו למפקח יעקב כהן, שניהל את החקירה, את הפרטים המלאים של השתלטות הפרשה. החל מהתקרית עם חבריכנסת ועד ל- מהומה שפרצה עם בוא כתבי העולם הזה לחנות.

כאשר הסתיימה החקירה, דרש המפקח יעקב כהן מהצלם להשאיר את מצלמתו בידי המיטטרה. "פירסום התמונות שציי למתם", אמר, "עלול לגרום נזק לחנות". המצלמה, שנפגעה בשעת הקטטה בסופר-מרקט נשארה במיטטרה, אחרי שהוצאה מ- ידי הצלם על סמך פקודה מפורשת של ה- קצין יעקב כהן.

ערעור בשיווי המשקל

עד כאן התקריט, שהתפתחה מעבר למימדיה הטבעיים. בגלל חששותיהם של מנהלי הסופרמרקט מפירסום פרשת הח"כ והמרק.

הצורה ההיסטרית בה פעלו מנהלי אגודת הצרכנים, כאילו הם הנאשמים בפרשה ולא אותו חבריכנסת שנתפס, באה אולי מתוך תחושה הקיימת בקרב אנשים רבים בישראל. לפי אותה תחושה אסור לפרסם, אסור לדבר בפומבי ואסור לדון בסטיות ועבירות על החוק של אישי-ציבור.

דווקא במקרה זה היה אותו חבריכנסת צריך להיות מעוגן יותר מכל אדם אחר, שפרשת חפיות המרק שנמצאו בכיסו בצאתו מהסופרמרקט, מבלי ששילם עבו-רן, תגיע לחקירה מיטטרית ואפילו ל- דיון מיטטרי.

כיוון שהפרשה זכתה לפירסום גם בלאור הכי, היה אותו חבריכנסת צריך להיות מעוגן שהפרשה תגיע לבידור מיטטרי ושיהיה זה שופט שיקבע כי הוא אומנם חף מכל פשע.

נאל וראוי היה שאותו חבריכנסת יבקש מרצונו להסיר את חסינותו, כדי שניתן יהיה לתבעו לדיון ולנקותו מהחשד ש- הודבק לו.

אם ניתן להסביר את המניעים הפסי-כולוגיים העלולים לדחוף אדם, אפילו הוא חבריכנסת, לידי מעשה שטות כמו נסיון לסחוב דבר חסרי-ערך בסופרמרקט, קשה להסביר את נסיון החיפוי האינסטינקטיבי, הכמעט אוטומטי של העיתונות הישרא-לית, על מעשהו של אותו ח"כ.

למרות שכל עיתוני ישראל ידעו על הפרשה, לא העזו אף אחד מהם לחקרה או לפרסמה. אותם עיתונים, המפרסמים כתבות ענק על כל אורח שמועד או ער-בר עבירה, שפוט כהרו לעבור בשתיקה על מעשהו של הח"כ, והפעם לא היה מדור-בר כבר על חזירה, כביכול, לתחום הפרט של אישיות יציבורית.

רק אחרי שעובדי הסופרמרקט היכו את

ערב פירסומה של כתבה זו הופעלה על מערכת "העולם הזה" מערכת איומים חסרת תקדים. עובדי המערכת והכתבים חוטרו באמצעות שיחות טלפוניות אלמוניות ובלתי אלמו-ניות, בחן הושמעו איומים מאיומים שונים לגבי הצפוי לעוב-דים ולמערכת עצמה. חלק מהמאיימים זיהו את עצמם כעוד-רים וכמזכירי של אותו חבריכנסת שבפרשתו זנה כתבה זו.

אנשי העולם הזה, והמיטטרה נאלצה ל- התערב בפרשה. דווח על כך בעיתונות הישראלית.

היתה זו תעודת עניות נוספת למהי-מנותה של העיתונות בישראל, המשתיקה פרשיות הקשורות לאישי-ציבור. גניבות בסופרמרקטים אינם המצאה בלעדית ב- ישראל. מדי פעם נתפסים אישים מפור-סמים ברחבי העולם, כשהם מנסים לגנוב חפצים שונים במקומות שונים, זה יכול להיות הקפטן של נבחרת אנגליה בכדורגל למשחקי מקסיקו, כוכבת קולנוע הול-י-בודית, או ספורטאית סובייטית בעת ביי-קור בכלי-בולנון.

תמיד היו מקרים אלה נושאים לגיטימיים לדיוחה של העיתונות. אם בפרשת הח"כ והמרק אפשר לראות משוה מצער, המעיד על עירעור שיווי משקלו של האיש - דבר היכול לקרות לכל אחד, הרי מה שאירע בהמשך הפרשה הוא חמור הרבה יותר: הוא מצביע על עירעור שיווי משקלה של החברה הישראלית.

במדינה

(המשך מעמוד 24)

חרהו של חבט, את תוכן המודעה - הת-גב מיד לפרסמה חינם. מרח אותה על פני מחצית עמוד א' של עיתונו. ומאחר שאף שומר איננו נוהג לקרוא עיתונים כלכליים, היה ברור לכל למי מכוונת ה-מודעות הללו.

אך מאחורי מלחמת המודעות המשע-שעת, נשאלה השבוע השאלה: מה גרם לשלום ירקוני, הרוצה לזכות במיכרו ל- הפעלת השומרים בקומה השנייה - לע-קוף את עצמו, לשלול בקול רם וצלול את זכותם של השומרים למנוע כלל?!

לאורח חשטוט. שאינו נמנה על קהיליית המודיעין של ישראל, היה זה מיסתורין נוסף של איש המסתורין.

פשע

השווד

הפחדן

השעה היתה שלוש לפנות בוקר, כאשר השווד הבורד, רעול-פנים וחמוש בתת-מיקלע, פרץ לתוך מסעדת סונקה שברחוב אילת ביפו. "את הכסף", שאג בקול אי-מים.

בעלת המסעדה, רבקה שוילי, לא ידעה בדיוק אם הכוונה אליה או לאורחים, ולא הגיבה. או פלט השווד צורר. הצורר אמר גם לא פגע באיש - אך בהחיל מאוד את השווד שנשא רגליו במהירות הבוק לעבר מכונית שחנה בקירבת מקום וברח כל עוד נפשו בו.

שוטר כמארב. עזי ראייה סיפרו מאוחר יותר שהיתה זו מכונית בעלת מיספר זר וגג לבן. המיטטרה פתחה ב-סריקה מיידית בכל רחבי תל-אביב. כע-בור מחצית השעה נמצאה מכונית מרצדס בעלת גג לבן ומיספר זר חונה בסימטא בכפר שלם. שוטר לבוש אורחית הוצב ב-מארב, המתין לבאות.

בארבע בבוקר הגיע למקום, במונית. צעיר שהתגלה מאוחר יותר כיעקב גיבלי הררי. הוא נכנס לבית מספר 11, ברחוב כ"א - והמיטטרה בעקבותיו. שם עצרו השוטרים אותו ועוד ארבעה צעירים שהיו בדירה.

החמישה הסבירו כי לאחר בילוי ערב שבת בדיסקוטקים, הם באו לבית הברם בעל הדירה, אלקיים בן-מנחם, כדי להא-זין למוסיקה ולבלות את שארית הלילה בצוותא.

המיטטרה לא קיבלה את ההסבר. היא עצרה את כל החמישה, ערכה חיפוש. בקירבת הבית הנמצא בין הריסות בתים אחרים, מצאה הת-מיקלע, אקדה תופי, ותחמושת.

בדיקת שיער. העצורים שיתפו פעו-לה עם המיטטרה, הם מסרו אפילו דוג-מאות משערים. על-מנת להשוותם עם קבר-צות שיער שנמצאו במכונית.

ארבעה מהם היו עצורים במשך 30 יום, ובתקופה זו התברר כי השיער שנמצא במכונית לא היה שייך לאף אחד מהחמ-שה. גם לא התגלה קשר בינם לבין הנשק שנמצא.

מצבו של יעקב גיבלי הררי (21) היה מסובך יותר: התברר כי הוא עובד ב-יבנה, ומכיר את המרצדס ובעליה. עליסמך עובדה זו, הוגש נגדו כתב-אישום לבית-המישפט המחוזי. התביעה ביקשה לעצור אותו עד לסיים ההליכים המישפטיים.

מי יחזיר החופש? בא-יכווחו של גיבלי, עורר-הדין ישעיהו לויט, טען ש-אין לשלול חרותו של אדם במשך חוד-שים רבים - על סמך עובדה כה קלו-שה. מה גם שלנאשם אין עבר פלילי, פרט להרשעה בודדת בשימוש ברכב ללא רשות לפני שנים.

טענתו לא נתקבלה. השופט, אלישע שיינבוים, הורה לעצור את גיבלי עד גמר ההליכים הפליליים.

התמרמר גיבלי הצנום והשחרחר, כש-לתאומה-עצור: "אני יוצא זכאי. על בטוח. אני חף מפשע. אבל את ימי המעצר - מי יחזיר לי?"

בגלל סיבה זו בדיוק, החליט לויט ל-ערער על ההחלטה בפני בית-המישפט העליון.

כל אחד יכול הי

תמורת שוחד. ידידים

המפולת הנוראה החלה כאשר הי-חברה הטובים סירבו לשתף את יצ-חך דרעי בעוגה.

העוגה, במקרה דגן, היתה דירת עולים נחמדה, שהובטחה לדרעי - למרות שלא היה כלל עולה. אולם פרט זה באמת לא היה רלוונטי: באשדוד, יכול היה כל אז-רח פשוט לזכות בדירת עולה - תמורת שוחד קטן של שמנה עד 14 אלף ל"י. זה, אם היה אורח סתם מן השורה. אם היה מקורב לחברה - זכה בדירה ללא כל שוחד.

כמו למשל יצחק ביטון, נציג ההס-תדרות בוועדת האיכלוס. זוהי הוועדה שתפקידה להמליץ בפני עמידר למי ל-סור את הדירות. והיא המליצה - על חבר הוועדה ביטון, התוצאה: ביטון זכה בדירת עולים, ששיטחה 92 מ"ר.

או כמו למשל מנהיג פועלי נמל אשדוד, יהושע פרץ. או כמו למשל סקיד עמידר דויד גבאי. או כמו למשל החבר של גבאי, בעל חנות ירקות בשם יוסף קריספיין. כל המשלים האלה, לא שילמו שוחד כדי לזכות בדירות העולים.

מעשה שחיתות

מבהיל

מיום כר, יצא קיצצו של יצחק דרעי להשחית, כאשר ההבטחה שקיבל הופי-רה, והוא גילה כי לא יקבל את דירת ה-עולים שהובטחה לו.

הוא פתח את פיו, גילה את כל הידוע לו על שוד הדירות באשדוד, גרם לחשי-פתה של שעורריית "מעשה שחיתות מב-היל", כפי שהתבטא שופט השלום גלעד גלעד.

למעשה, נחשפה הפרשה המדהימה בגלל סיכסוך קטן בין פקידים: יצחק דרעי היה מנהל עמידר באשדוד, עד האירגון מחדש שבוצע בחברה לפני מיספר חודשים.

בריאירגון זה נעשו שינויים רג-הסניף האשדודי של החברה הורחב, ובתרי-

..לא לצלם" מבקש השוטר רפאל ביטון, מנהל אחד מיסניף "עמידר" באשדוד, להארכת מעצרו בבית-משפט השלום באשקלון. ביטון הוא העצור היחיד, עד כה, שהודה בהאשמות המיחוסות לו, משתף פעולה עם חוקריו.

כו הוכללו איזורים נוספים, שהיו עצמאיים לפני כן.

למה ולמי הועילו שינויים אלה, ידוע מן הסתם רק להנהלת החברה. לחיסול שע-רווריית השוחד, או לפחות לחשיפתה - ודאי שלא הועילו. עסקי השוחד נמשכו בשלוה גם אחרי האירגון מחדש, בלי הפרעה.